

Hayırlı Ramazanlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Haziran 2014

Olmalı olmamalı.

Gelmeliyim yoksa gelmesem mi...

Afakî değil mi bocaladıklarımız ve bir o kadar ertelemek hayatı. Nasıl bir döngü ise gözümüz kapalı kapılmış gidiyoruz yolumuzda ya da yolumuz sandığımız o ince ve uzun çizgide.

Sakın ola ki kaybetmeyin dengenizi. Yıllar evvelinden aklımda kalan bir söylem tam da dilimin ucunda. İnanılmaz sevdiğim bir hocamın zikrettiği aynen şöyle idi:
-İncecik bir çizgidir normal ve anormal tanımlamasının tam da ortasından geçen. Her ana kayabiliriz bir taraftan diğer tarafa.

Normaliz öyle mi... Hem de öylesine normaliz ki bir yandan acırken canımız telafi etmek adına kanatıyoruz ve yaralıyoruz çevremizdekileri. Bilerek belki de bilmeyerek.

Normal ve anormal diye tabir edilen kıstaslar ne olabilir ki...

Düzenli bir seyir elbette ilk sırada. Ve sırasıyla: Doğum, eğitim, iş sahası ve evlilik ardından dünyaya gelen çocuklarımız. Ve derken onların hayatının biçimlenmesinde rol aldığımız aynı döngü: Onların büyüme süreci, eğitimi ve mürvetleri...

Olmazsa olmazlarımız: Mutluluk, arayış, ihanet, sevgi diye addettiğimiz ve varlığından bihaber olduğumuz o müphem duygu. Eşliğinde aşk diye tabir ettiğimiz bir diğer sefil duygu ve kin ve ihtiras ve hüzün ve pişmanlık.

Ve dünyanın tüm kiri pası üstümüze bulaşan: Sayısız yalan, arkasından onca laf söylediğimiz ve yüzüne güldüğümüz insanlar.

Merak duygumuzun depreşen hıncı. Meraklı ve arayıcı kimliklerimiz ve derken vicdan, inanç deyip işin işinden çıkıyoruz.

Sevmekten bahsediyoruz diğer yandan ama en çok sevdiğimiz o dirençli egomuz değil mi. Ve derken maneviyatımız ile öne geçmeye çalışıyoruz. Onca günah, onca yalan ve fark bile etmiyoruz gerek kendimize gerek Allah'a söylediğimiz yalanları. Kendi kuyumuzu kazdığımız hiç mi aklımıza gelmiyor.

Dünyamızı biçimlendirirken nice kalpler kırıp nice dünyayı yerle bir ediyoruz.

Nerde arıyoruz mutluluğu kim bilir? Öncelikle para denen kâğıt parçasında. Evet, pek tabii ki emeğin bir karşılığı olmalı ve bu dünya için çalışmalıyız. Ama sevmediğimiz ne varsa kabullenmeye çalışıyoruz ve kabul ettirmeye. Burnu Kaf dağında onca insan. Bir anda nasıl da eriyor boyumuz arşa.

Mevki, makam, süreç, yanılığ ve bize dair onca cevapsız soru. Ve an kendimizle baş başa kaldığımızda bir o kadar mutsuzuz. Ne para ısıtıyor kalbimizi ne de söylediğimiz yalanlar. Beşeri tüm gereksinimlerimizi karşılasak bile ruhumuzu doyuramıyoruz bir türlü. Can çekişen ve aç bir ruh. Açlığımızı bastırmak isterken bir kez daha düşüyoruz ellerimizle kazdığımız çukura.

Onca sanrı gerçek sandığımız.

Onca insan sevdiğimizize inandığımız.

Onca soru cevabını bulma imkânımızın olmadığı

Ve onca kimlik, sayısız matruşka iç içe sarmalanmış.

Acınası mı komik mi yoksa pürü pak mı kimliklerimiz. Tanımadığımız, tanımaktan imtina ettiğimiz onca kıstas ve bir o kadar belirsizlik. Kolaysa tanımlayın zihniyetinizi ve kolaysa çıkın işin içinden.

Umurumuzda bile değil. Bu tamamen kişisel gelişim ve devinim ile ilintili.

Basit hayatlar, basit istekler ve basit bilinesi çözümler.

Basit denen ne olabilir ki zorun yanında. Peki zor diye addedilen gerçekten o kadar zor mu.

Ya hayatın tecellisi ve muhteviyatı nerede saklı...

Gerçekten yakın mıyız Yaratana ya da yakın olduğumuzu düşünüp çok mu uzağındayız. Yoksa sözde mi samimi diye dile gelen duygularımız. Ya yalnızken ve baş başa iken O'nunla gerçekten duyumsuyor muyuz yürekten. Eğer ki duyumsayabiliyorsak neden bu kadar yanlış yapılmaktayız ve neden hala mutlu değiliz. Çünkü bu bir süreç koca bir ömür sürecek olan. Ne varsa mümkün ve elimizden geldiğince.

İhtimal dâhilinde ne varsa ve elimizden gelmeyen nicesi. Bitmek bilmez isteklerimiz. Aç ve yorgun kayıp ruhlarımız. Ve sanıyoruz ki ve bir o kadar da eminiz kendimize dair gerçek sandıklarımızdan.

Gerçek ne olabilir ki? Görünen mi görmek istediğimiz mi...

Ya göremediklerimiz, görmezden geldiklerimiz ya da inkâr ettiğimiz tüm o sanal görüntüler.

Özümüzde nasıl da yalnızız. Ve bir o kadar kalabalık.

Neyi neyle ispat edebiliriz öte yandan? Ağzımızdan çıkan yalanlar mı aklımızdan ve içimizden geçen mi. Öyle ya, zihnimizi okumuyor karşımızdaki ve ağzımızdan çıkacak tek bir kelimeye odaklanmış ve odaklanılmışız da. İnanıyoruz çünkü inanmayı yürekten istiyoruz. Kanıyoruz da ve kandırıyoruz öncelikle kendimizi. Fakat O her şeye ve herkese öylesine vakıf ki ve bilmekte ki zafiyetlerimizi, dirayetsizliklerimizi ve de kifayetsizliklerimizi.

Neyiz, kimiz?

Gerçek mi yoksa hayal mi?

Nedir yaşadıklarımız? Sahip olduklarımız mı isteklerimiz mi?

Ne istediğimizi bile bilmiyoruz diğer yandan. Koşturup duruyoruz amaçsızca. Amaç edinmeyi amaç edinmişiz öyle ki amaçsız bir boş vermişlikle yansıyoruz ve yansıtıyoruz.

Yeter ki var oluşumuzun hakkını verelim ve gerçek kimliklerimizi fark edip yüzleşelim. Hele ki böylesine mübarek bir ayda mümkün merteye silkelenip silkeleyelim tüm olumsuzlukları. Ruhumuzun da bedenimizin arınmaya öylesine ihtiyacı var ki...

Tüm kalbimle, hayırlı Ramazanlar dilerim. Güzelliklerle dolu bu mübarek ayda umarım her şey gönlünüzce olur. İnsan olmanın hatırına yeter ki yürekten duyumsayalım...